

UNA VEU DEL "CORO"

Els cantants del nostre "coro" són molt bons i eixerits perquè aprenen bé les coses senyanlant-los amb el dit.

Donem les gràcies al mestre que molt bé ens ha ensenyat perdent-t'hi molta estona els divendres cap al tard.

Doncs, si senyor això s'haurà de veure esperant que puguem treure afinada la cançó.

Les noies del nostre "coro" canten molt ben afinat t'agradaria sentir-les quan reflen com un gat.

Del "coro" del nostre poble quasi tots n'estem cansats esperem que vinguin joves per tenir-los al costat.

No vulgueu que això es perdi encara que no us vingui de bon grat doncs penseu que aquí a La Roca és el que té més antiguitat.

Nois i noies del nostre poble agafeu-s'ho amb il·lusió que no hi ha res al món més bonic que saber cantar una cançó.

Perdoneu que així us parli és que en tinc molt bon record espero que quan llegiu aquestes lletres us arribin dins del cor.

Josep Mompert

FORTALESA

Lluny estàs,
amor amb desig;
prop et tinc,
preuat somni.

Enmalaltit d'amor
busco el teu al·lè,
i amb l'abric
de l'esperança,
m'endinso pel camí
dels teus ulls;
assolint ta fortalesa ...
d'amor i pau.

Fortalesa ...
que complau
el més ...
enmalaltit amor.

Jaume Illa

PER QUE, MARE ?

Li pregunta amb anhel,
Per què mare ...
n'és tan inmens el cel ?
i el sol, per què ...
n'és tan rodó
i ens dona tanta escalfor?
i la lluna, ... per què
canvia tant de posició?
Mare digue'm ... per què
hi ha tantes estrelles
i brillen totes elles?
i ara és de dia, després de nit,
ara ens fa fred, després calor,
ara surt el sol, i després plou,
i un altre dia neva ...
Mare, per què passa tot això ...?
Sí fill, es compren
el teu anhel ...
Estudis tindràs
i el per què sabràs ...
i gaudiràs ... quan t'adonaràs
que aquest cel ... tan inmens ...
i tot el que l'envolta
es comporta amb perfecció,
i descobriràs la mà del Creador,
Déu ... Nostre Senyor.

Jaume Illa

L'AVIA I EL NET

Aquella àvia, a fer passets,
amb frenesí l'ensinistrava,
mentre mirava aquells rissets
d'aquell capet que ella besava.

Era ninet, bell i petit,
cabell rosset, carona rosa,
que s'aferrava tot eixit
a la seva àvia tant cuitosa.

Rialles feia tot fent passets
perquè seva àvia l'atalaiava,
per caminar, les mans l'hi dava
o l'agafava per els bracets.

"Foscor de nit" -deia amb neguit-
"em dona el tèl que ja se'm posa
davant meus ulls, ninet petit,
però ho et duré molt corratjosa
a caminar, fins que la nit
sigui en meus ulls i tota cosa
sigui foscor" -deia dubtosa-.

Però aquell dia, el nen petit,
veié que l'àvia seia amb feblesa
al balancí. La foscor de nit
ja era en seus ulls. Ell amb noblesa
la mà a l'àvia l'hi agafà
i inocent de sa ceguesa
del balancí la fa aixecar.

L'àvia el seguí tot trampejant.
"Ara ets tu, nin meu petit
que els meus passos iràs guiant.
Et seguiré tot agafant
teva maneta, que s'ha engrandit".

Ell fou la llum d'ulls amb ceguesa
d'aquella àvia que l'ensenyà
quan ella hi veia, a caminar.
Avia i nét, quina noblesa !.

Maria Busquets